

PYRAMIDA STRACHU

**PYRAMIDA
STRACHU**

SHIGOR BIRDMAN

Pyramida Strachu © Shigor Birdman. All Rights Reserved,
except where otherwise noted.

PYRAMIDA STRACHU

Klix. Klix. „Kurva!“

Uskakuju a nepoužitelnou puškou, pevně svíranou oběma rukama, od sebe odstrkuju slizouna, který se mi sápe po krku. Oprava, snažím se odstrčit. Přehřátá kovová nábojnice se vzpříčila a puška nestřílí. A já teď umřu, protože nemám dost síly, abych si toho hajzla udržel od těla. Když pustím pušku jednou rukou, abych šáhl pro pistoli k opasku, snadno mě přetlačí, takže jak byla ta modlitba? Andělíčku můj strážníčku?

Silný tlak na rameno mě odhrnuje stranou. Přes rameno se mi překlopí hrubý tlustý válec a krátce zaječí. Vějířovaná dávka s gamalaseru rozemlela slizounovi hlavu. Na radiaci, kterou jsem podle mfd schytil z odrazů od stěn, myslet nebudu, na nemoc s ozáření není čas.

„Díky Miku,“ děkuju svému střelci.

„...ni zač poručíku. A teď bychom měli jít dál.“ odpovídá desátník Mike Rufford, třista kilo svalů a výzbroje.

Ten parchant na nás vyrazil ze stěny. Všichni čtyři jsme v kamenné chodbě, alespoň to vypadá jako tlustý černý mramor. Jenomže panel těsně přede mnou je jakoby z tenkého plechu. Uprostřed je protřžená díra, kterou na mě ta hromada slizu jako vystřižená z noční můry vyskočila.

2 Pyramida Strachu

Pár trhnutí závěrem odstraňuje zablokovanou nábojnici. Zkusmo střelím, funguje. Zase na chvíli.

„Jdeme dál,“ velím unaveným hlasem. Jdeme, jdeme, protože nemůžeme dělat nic jiného. Raději bloudit v labyrintu, než sedět na místě a čekat, než nás něco dostane, jako ostatní. A to to vypadalo jako rekreační mise...

„Planeta TT1458-4 z hvězdného systému TT-1458 Tarrex Omega krouží jako čtvrtá okolo nevýznamného slunce, rudého trpaslíka. V celém systému není nic zvláštního, žádná ložiska rud, žádná možná rekreační místa, žádný strategický význam. Čtvrtá planeta je v základě kamenná koule s minimálním obsahem kovů a nulovou tektonickou činností. Atmosféra je poměrně hustá, při zemi o 0,3 více než je standart. Složená je z dusíku, kyslíku a většího množství dalších inertních plynů, především hélia. Kyslíku je poměrně dost, takže atmosféra je dýchatelná. Co se týče života, není tam nic, pokud nepřežily nějaké mikroorganismy z předchozích expedic. Průzkum provedla bojová loď Rayter během války o Tarrex Theta. Neměli čas na bližší výzkumy, ale na čtvrté planetě objevili velkou magnetickou anomálii a při optickém pozorování uviděli na tom místě velkou šedou pyramidu. Po skončení války tam letěla expedice z Ralarské univerzity, aby to prozkoumali. Ztratilo se spojení, má se zato, že se před přistáním srazili s nějakým větším meteoritem. To bylo před třemi léty. Od té doby tam byly ještě dvě expedice, poslední před půlrokem.

Všechny se ztratily. Před několika týdny tam tudy prolétala obchodní loď a na žádost z centrály vyskočili z hyperprostoru u planety a proskanovali povrch. Potvrdili pozorování pyramidy a tvrdí, že blízko ní byly stopy po troskách nějaké lodi. Není to prokázané, protože nepřistáli. Na velitelství si myslí, že by mohl pyramidu někdo obývat a zničit všechny tři expedice. Takže jsme dali dohromady vědeckou skupinu a přiřadili k nim vaši jednotku, Mallere. Velení má major doktor Darenny, vy převezmete velení jenom v případě přímého vojenského ohrožení. Jasně, poručíku?“ generál Stannard přerušil přednášku.

„Moc ne, pane. Pokud se tam ztratily tři expedice, je to jasný případ pro čistou vojenskou akci, pane, ne vědecký průzkum. Na ten přece bude dost času po zajištění objektu?“ To určitě, půjdu strašit na nějakou pitomou planetu a nechám si velet od vědátora, který má propůjčenou hodnost, aby se mu děcka z akademie nesmály přímo na veřejnosti.

„Protože speciální jednotky jsou proslulé spíše jednáním ‘nejdříve střílej, pak zjišťuj, co to bylo’, poručíku,“ odpověděl skoro plešatý (proč si sakra nenechal vlasly zregenerovat?) dědek s akademickým titulem.

„To je jeden z důvodů, doktore. Ale hlavní je ekonomika. Vypravit najednou smíšenou vědecko-vojenskou expedici je levnější než vypravit nejdřív vojenskou, pak vědeckou výpravu. Už nemáme

4 Pyramida Strachu

neomezený rozpočet jako za války, poručíku. Ještě nějaké otázky?“

„Snad jenom co by tam mohlo být, pane? Ztroskotali Tarrové?“

„Máme všechny důvody předpokládat, že jde o zařízení dosud neobjevené civilizace,“ zase předběhl doktůrek generála.

A už jsem radši držel hubu. Můj zástupce Tom je sice služebně mladší o pár let, a má za sebou mnohem méně akcí než já, ale díky svému zvyku mlčet a mluvit jenom když mu to připadá nevyhnutelné, zatímco já mám se svojí nevymáchanou držkou pořád problémy, je teď o kousíček za mnou v těsné vojenské hierarchii, která se za míru moc nemění. Stačí jeden dva průsery a s trochou štěstí budu zástupce velitele já.

Na starší křížník Dexter nás nastoupilo dvacet – dvanáct mariňáků, pět členů posádky a tři vědci: Major doktor profesor Darreny jakožto svrchovaný velitel vědeckého týmu, vojenské expedice a lodi, jeho mladá a (a tak trochu arogantní) asistentka Dana Leingerová (aspoň něco zajímavého na palubě – myslel jsem si prvních pět minut) a mladý potrhlík Izák Kryn, údajně špička mezi archeology, luštiteli mrtvých jazyků a dalších podivínů co se nejraději hrabou v zemi. Darreny ho upřímně nesnášel, takže já si ho pochopitelně okamžitě zamiloval. Jako jediný z trojky vědců se na nás nedíval jako na řezníky (i když i profesor Vševěd a Ledová královna na sobě nosili

důstojnické uniformy) a nevyhýbal se nám v těsném prostoru Dextera. Byl to opravdu pořádný pošuk, ale byla s ním legrace a rychle dokázal zahánět nudu, která nás všechny otravovala během dlouhých třinácti dnů letu. Dokonce nás přesvědčil, abychom ho naučili zacházet se zbraněmi. Prosím, dali jsme mu menší výcvik. Něco už sám uměl, což je na louskáčka kódů a starých písem docela zajímavý. Tenet z mé čtyry, specialista na výbušniny a destrukce, v něm našel spřízněnou duši, když mu ukázal balíček C8 a monotónním hlasem mu začal odříkávat energetickou účinnost, poloměr ničivé síly a... dál se nedostal, protože Izáček ho přerušil a stejným tónem hlasu odříkal všechno ostatní včetně chemického složení (které je mimochodem přísně tajné, zajímalo by mně, kde se k němu dostal). Ukázalo se, že archeologové občas nepoužívají jenom kleštičky a štětečky, ale občas potřebují taky něco málo odbouchnout. Vždycky kumulované, přesně, na džaul energie vypočítané výbuchy.

Jak jsme si rozuměli s Krynem, tak nám to nevycházelo s naším superséfem a jeho asistentkou, která byla tak hezká, jak byla nafoukaná. Hned první večer jsem jí řekl, že se mi líbí její kombinéza (měla tu samou co já – vědátoři dostávají propůjčenou hodnost minimálně poručíka – jenom trochu jinak vytvarovanou a na ty tvary jsem jí pochopitelně zíral pěkně zblízka) a ona mi dala facku, že si prý o sobě moc myslím. Nesouhlasím. Ona si o sobě moc myslí. Škoda že nejsem kapitán nebo vyšší šarže,

6 Pyramida Strachu

to by jí ta facka jen tak neprošla. Sranda je, že podobné poklony od mých chlapů (my mariňáci jsme děsní nadrženci, né nadarmo vždycky vymeteme na kosmodromu nejdřív bordely teprve pak putyky) reagovala jenom ledovým pohledem a vyzváním „jděte si leštit dělové koule“. No jo, zkrátka velení má svá privilegia.

Mise vypadala naprosto jednoduše. Proti válečným výpravám za války nebo některým speciálním úkolům se to zdálo dost jednoduché. Nemuseli jsme se bát zamořeného vzduchu, bombardování ani jiných válečných radostí. Na nějaké tajemné pyramidy obývané tajemnými cizinci jsem nevěřil. Měl jsem pod sebou jedenáct mariňáků, samé spolehlivé chlapy, všechny jsem znal už několik let. Těšil jsem se, jak si to za pár dní odbudu a pojedu konečně na dovolenou, domů na Protea.

Myslím, že ostatní si to mysleli taky. Jenže. Už na orbitální dráze jsme zaměřili trosky. Byla to hromada rozházených spečených plechů. Skoro určitě byly z nějaké lodě. První bitka s „velitelem“. Darreny prosadil, že se přistane v modulu. Znáte to, takové miniaturní nic, sotva se do něj vlezou chlapi a pár krabiček se sušenkama. Argumentoval, že křížník může poškodit jakékoli další stopy, že pro případ setkání s nějakou rozumnou bytostí by připadalo nevhodné, kdybychom přistávali s takovou těžkou výzbrojí, pak že by to nebylo ekonomické, protože křížník spotřebuje značné množství paliva....

Nesouhlasil jsem s ním. Modul je mnohem zranitelnější než křižník a je vyzbrojen opravdu jen lehce (a ten náš tak, že vlastně vůbec, jak jsem za chvíli zjistil). Tom se tvářil neutrálně (proto je těsně za mnou s menším počtem akcí, od začátku mu bylo jasné, že Darenny prosadí svou. A já mám zase u momentálního šéfa vroubek). Nakonec jsem to vzdal, když začal dělat velké kecy o důležitosti poslání atd atd a spolu s Tomem jsme nacpali naše chlapy do těsného modulu a přistáli pár set metrů od pyramidy. Byla opravdu velká. Nejméně čtyřikrát větší než největší pozemské pyramidy, které jsem viděl jednou na dovolené na Zemi, v Egyptě tuším. Byla celá z lesklého černého kamene. Trosky lodi byly kousek od našeho modulu. Byly ztavené dohromady, jak jsme předpokládali. Malým detektorem jsme zaměřili podobnou hromadu asi kilometr daleko. Postupovali jsme dost opatrně, vidina snadného úkolu se začala rozplývat.

Vchod do pyramidy byl široký několik metrů. Tvořila ho obdélníková díra v jedné stěně. Viděli jsme pouze takovou menší halu, zaplněnou rozbitými kameny a bůhví jakým svinstvem.

„Tony, Pavle. Vraťte se k modulu, oči na štopkách. Něco mi tu smrdí.“ rozkázal jsem dvěma svým mužům.

„Ne. Ti muži zůstanou tady. Budeme potřebovat každou ruku, když jsme tu jenom tři vědci.“ přikázal Darenny. Šlehl pohledem po Izákovi, který od seržanta Ryniije vyžebroval bojovou zbroj a pušku, pumpovací brokovnici (plasmovou bych mu nedal, takový risk si na

8 Pyramida Strachu

krk nevezmu). Přes rameno měl sice brašnu s vědeckými hračkami, ale pořád nevypadal jako vědec, spíš jako kuře navlečené do brnění. Mám tušáka, že si brnění se vším tím řemením a srandičkama vykecal hlavně proto, aby naštvál Darrenyho. Začínal k němu totiž cítit stejnou lásku jako všichni ostatní s výjimkou Ledové Královny.

Doktůrek i ona měli sice taky bojové kombinézy, ale kromě povinné pistole byly jejich zbraně spíše pera než meče (který mimochodem všichni máme) a vybavení bylo minimální myslitelné. My mariňáci býváme ověšení jako vánoční stromečky. No řekněte, jak můžete vědět, že se vám ten svazek granátů nebo pulsní mina nebudou náhodou hodit, že jo?

Ale teď máme jiný problém než uplatnění pár deka výbušniny. Ohvězdičkováný pitomec si hraje na vojáčka. Málem jsem se vztekl. Doprdle. Kdyby Darreny jako každý normální papaláš seděl na lodi a nekecal do vojenské operace, bylo by mnohem líp. To bych tomu šéfoval já. Ale zas na druhou stranu, byl vědec, u něj se předpokládá, že půjde do terénu. Jenomže... no radši nic.

„Pane, musíme mít nějakou hlídku.“ odporoval jsem mu. Mírně.

„Nad námi krouží Dexter s pěti lidmi na palubě. V případě potřeby nás upozorní oni.“

Zabalil jsem to (další srážka a ten lump by si na mně určitě stěžoval) a vstoupil s připravenou zbraní do pyramidy. Velitelé by měli být v první lajně. Až na magory

jako je ten plešoun. Ti by měli být první v lajně na domov důchodců.

Ve vzduchu byl cítit takový lehce zatuchlý pach. Všude bylo plno jemného šedého prachu. Dýchalo se celkem bez problémů, ani nebylo třeba použít masky. Zařízení v modulu potvrdilo informace z brífingu, včetně nulového života, teda bakterií a podobného svinstva. O starost mím.

Hned za mnou se tlačil Darreny. Přes rameno měl brašnu s počítačem. Archeologické nesmysly a přístroje táhla na rameně Staniová táhla podobný a někteří naši vojáci nesli taky nějakou tu výstroj.

Místnost byla rozlehlá, ale zabírala tak možná desetinu rozlohy pyramidy. Strop byl vysoko, tak pět, šest metrů. Paprsky slunce pronikající rozsáhlým vstupem osvětlovaly místnost našedlým světlem. Stěny měli na šířku tak dva metry. Podle skaneru byla všude kolem skála, žádné tunely, žádné dutiny. To se mi nějak nezdálo. S odjištěnou plasmovou puškou jsem si prohlížel protější stěnu, za kterou by měla být logicky nějaká další místnost. Pořád se mi nějaká věc nezdála. Pak jsem si to uvědomil. Nikde nebyly vidět spáry mezi jednotlivými kvádry. Ten ztracený jehlan vypadal jako odlitý z jednoho kusu. Řekl jsem to Darrenymu. Mávl rukou a prohlásil, že to bude nějaká glazura. Dál s věnoval nějakému přístroji, které vytáhl Zmrzlince z báglu. Ta se na něj dívala jako na boží smilování a čekala na náznak, že mu má podat další elektronický nesmysl. Izák s puškou

10 Pyramida Strachu

v levé a dalším nesmyslem v pravé ruce právě omatloval stěnu u vchodu. Vůbec se mi tady nelíbilo. V naší branži dáte dost na předtuchy a teď momentálně mě můj šestý smysl informoval, že místo kde jsem, rozhodně není místo kde bych měl být.

„Chlapci, choďte kolem a hledejte nějaký otvor.“ nakázal Tom. Nejsm jediný s předtuchami.

Zaslechl jsem nějaký hrkot, jakoby někdo táhnul kamenný balvan po podlaze. Otočil jsem se po zvuku s namířenou zbraní. Škubl jsem sebou a projel mnou záchěv strachu. Z boků díry, kterou jsme prošli, se vysouvaly dva kamenné kvádry a uzavíraly cestu ven. Zanádal jsem a rozběhl se k nim. Nikdo z nás nedoběhl včas. Zajely do sebe bleskově. Než jsem udělal pár kroků, desky do sebe zapadly. Dokonale.

Tma. Nesnáším tmu. Průhledný multifunkční displej, který mám jako velké zrcadlovky přes oči si tmy taky všiml a hbitě zareagoval. Viděl jsem zajímavě zbarvené skvrny, jak už to s infra vizorem bývá. Ale blikající nápis mě zmátl ještě víc. Podle taktického systému byla celá má jednotka mrtvá. Žádný signál z biosenzorů, polohovačů, nic. Napadlo mě něco velice velice nepříjemného. Stiskl jsem ovladač komu:

„Dextere, tady poručík Maller. Nouzová situace. Ohlašte se!“

Nic. Odpovědí bylo hluboké nic. Nebyl slyšet ani statický šum. Kom oněměl. Kurva. Ten materiál pohlcuje rádiové vlny.

„Dextere, tady poručík Kyle, naléhavé, nejvyšší priorita... kterákoliv stanice, odpovězte, nouzové vysílání...“ pomalu panikařil Tom, kterému to taky došlo.

Přistoupil jsem blíž k místu, kde byl dříve pár metrů široký vstup. Nikde nebyla jediná spára, spoj byl dokonalý. Nic nebylo vidět ani na infra, ani na ultra osvětlení. Zatímco jsem se rozhlížel, vzadu chlapci vysvětlovali našemu skvělému veliteli, že si má sklopit emefdé na oči, jinak nic neuvidí.

„Chlapi, funguje někomu kom?“ vyptával se Tom.

Nikomu. Nefungovalo žádné spojení ani s modulem ani s Dextrem. Dokonce ani mezi námi. Komy byly dokonale zahlušené. Stejně tak polohovače, vysílače biosignálů... nic, co vysílalo nebo přijímalo rádiové vlny nefungovalo. Podíval jsem se po Darrenym. Byla na něm vidět nervozita, i na tom kousku obličeje, který byl vidět pod pruhem MFD. Pokrčil rameny a prohlásil: „Dělejte, co uznáte za vhodné, pánové. Teď je to vaše parketa.“

Podíval jsem se na Toma. Sakra, nevěřil bych, že bude tak vyděšený. Ale na druhou stranu, já se cítil taky nechutně.

„Odstupte od té stěny, té, kterou jsme přišli. Zkusím plasmu.“ nakázal jsem.

Když všichni odstoupili za mne, namířil jsem hlaveň přibližně doprostřed místa, kde býval otvor a vypálil jednu ránu. Hustá látka (složení přísně tajné) vyklouzla z nábojnice, v komoře se změnila na vysoce energetickou plasmu a se sykotem opustila hlaveň.

12 Pyramida Strachu

Obláček s úžasnou destruktivní schopností se rozprskl o lesklý černý povrch. Vypálil jsem dlouhou dávku. Nábojnice zacinkaly po dopadu na zem. Vyměnil jsem zásobník a přistoupil blíž. Na hladkém povrchu nebyla vidět nejmenší stopa. Opatrně jsem přiblížil rukou ke stěně. Nic. Sundal jsem si ochrannou rukavici. Stěna byla lehce zahřátá. Neuvěřitelné. Jedna střela s plasmové pušky udělala v pěticentimetrové legované oceli slušný kouřící otvor. Dva metry betonu nebyly pro plasmový proud při plně automatické střelbě žádná překážka. A na té stěně nebyla žádná stopa. Neznám žádný materiál, který by se po styku s plazmou neroztekl nebo nerozsypal na prach. Díky masovému zavedení plasmových pušek během války taky teď nosíme jenom lehkou zbroj proti střepinám místo těžkého pancéře. Plasma to stejně propálila, tak proč to tahat.

„Zajímavé. Myslela jsem, že plasmové pušky jsou účinné?“ poznamenala Leingerová, odborník na vojenské zbraně.

„Neznám nic tak odolného, jako je tahle stěna.“ prohlásil ohromeně Tenet. Věřil jsem mu, ne nadarmo byl specialista na výbušniny, v materiálech se vyznal. „Jestli je tak odolná proti plasmě, nemá smysl zkoušet nějaké moje hračky. Cokoli co by zapůsobilo je taky dost silné, aby nás vylisovalo tlakovou vlnou.“

„Zkuste laser.“ poradil Darreny. Další odborník. Ale trefil se.

Medvěd Mike pozvednul ruku, ve které držel

držadlo rotačního gamalaseru. To je taková pěkná sranda. Tvoří ji osm gamma laserů. Celá hlaveň prudce rotuje. To umožňuje prakticky nepřetržitý laserový paprsek dokud se nevybije zdroj (jednotlivé zářiče se střídají v rychlých pulsech, takže se žádný nezahřívá), nebo několika vteřinový rozvějířovaný proud gama záření. Taková věc dokáže naplátkovat téměř všechno jako salám. Gama paprsky působí rozpad na atomární úrovni. Není nic, co by vás před ní ochránilo. Má ale obrovskou spotřebu energie.

Hlaveň se roztočila (trvá skoro dvě sekundy, než se ten šmejď dostane na provozní rychlost, jinak plive jen kraťounký pulzy). Kliknutí pojistky, druhé. Vějíř. Mike stiskl spoušť. Namodralý válec se dotkl stěny. Lehce to zasyčelo. Na displeji se nám všem rozsvítilo varování o tvrdém záření. A ve stěně byl vypálený kruh, hluboký tak půl milimetru. Do hajzlu, jak je to možný? Ať už to ta hmota dělala jakkoli, stejně to znamenalo především jedno. Přes několika metrovou stěnu bychom se prořezávali týden. Kdybychom měli dostatek izotopu alenia, které napájelo reaktor v laseru. Asi tak tunu. Začínal jsem cítit beznaděj. Nikdo z nás nemyslel na to, co to způsobilo. Všichni jsme přemýšleli, jak se dostat ven. To byla chyba.

Výkřik byl hlasitý a plný bolesti.

Mike tlačil Darrenyho na zem, já strčil do Leingerové a těžce dopadl vedle ní. Ostatní leželi

14 Pyramida Strachu

přitisknutí k podlaze kousek od nás. Vojenské reflexy jsou dobrá věc.

V protější stěně, té, kterou jsem si předtím důkladně prohlížel, se černal otvor. A před otvorem....

Ježíši. Nejsem žádná měkota. V bojových jednotkách jsou všichni víceméně tvrdáci a troufnu si říct, že patřím mezi ty tvrdší. Ale z toho, co jsem uviděl, se mi chtělo blít. Lidské tělo zevnitř nevypadá zrovna pěkně. Ale ty roztrhané kusy, mezi kterými byly roztahané střeva, vypadající jako nějací tlustí krvaví červi, rozdrčené kosti, všechno postříkané hustou rudou krví, promíchané s bílou kaší mozku... Fuj.

V otvoru se cosi pohnulo. Záblesky plasmy osvětlily šero v hale. V otvoru se ozval nějaký těžko popsatelný zvuk. Potom otvor zahalily oblaka prachu. Do prachu vypálil někdo z chlapů raketou. Silná exploze se v místnosti nechutně rozléhala, málem mi zase praskly bubínky. Dělostřelec Revers se činí.

Zvedl jsem se do kleku a namířil do oblaku. Všiml jsem si, že se Ledová Kráska Dana klepe strachy. Její povýšenost byla pryč. Aspoň nějaké plus mezi samými mínusy. Pokud budeš mít čas užít si toho plusu, popíchl jsem sám sebe.

„Nestřílet! Počkejte, co vyleze!“ sykl jsem. „Kdo chybí?“ Bez funkčního taktického systému jsem to nemohl zjistit ze svého emefdé. Hloupé.

„Asi Pistolník.“ zašeptal Tom, který se ke mně připlazil zezadu.

Tak Pistolník to má za sebou. Škoda, byl to dobřej kámoš. Na Alfě Kentaura mi zachránil život, když se mnou urvala skalní plošina. Chytil mě na poslední chvíli. Pistolník jsme mu říkali kvůli jeho zálibě v prastarých westernech. Měl dokonce historický revolver, perkusního colta.

Rychle jsem zahnal tyhle myšlenky. Teď se musím soustředit. Prach se pomalu usazoval. Z otvoru vylezla nějaká příšera. Byla celá pokrytá krví a nějakým nazelenalým slizem. Plasmový proud v ní vypálil díru a efektivně ji rozerval. Kusy masa se sesypaly na zbytky její oběti.

Čekali jsme tak pět minut. Bylo to hnusné čekání, jako vždycky. Pak jsem mávl rukou. Začali jsme se přibližovat k otvoru, kryjíce jeden druhého. Dělostřelec zůstal vzadu (s tou svou artilerií se na plížením plazením moc nehodí) a dával pozor na vědátory. Dana se tvářila jako hrdinka v hororu, Darreny jako generál, který dostal zprávu, že jeho armáda byla v bitvě druhá a Izák se šklebil jako Rambo. Přejde ho to.

Vypálil jsem několik ran do otvoru. Nic. Vyhnul jsem se krvavým zbytkům a přitiskl se ke stěně asi půl metru od otvoru. Ken Devers, přezdívaný Kocourek, skočil do otvoru a vypálil do místnosti za otvorem několik ran. Následoval jsem ho kotrmelcem, za mnou v těsném závěsu Tom s Mikem.

Pach zatuchliny byl silnější a mísil se se smradem mrtvol za mnou. I tahle místnost byla prázdná, nebyly

16 Pyramida Strachu

v ní ani úlomky kamene. Pouze před námi byly dvě trojúhelníkové chodby, vedoucí bůhvíkam. Co dva metry byl u stropu malý čtvereček, ze kterého vycházela slabounká záře. Dost pro násobič světla, málo pro noční vidění. Skvělé.

Přesunuli jsme se o kus dál a počkali na zbytek.

„Zůstaneme pohromadě, ať můžeme hlídat jeden druhého. Spojení pořád nefunguje?“ bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ne, pane. Pořád je to hluché.“

„Na konci téhle chodby je světleji. Zkusíme se tam podívat. Držte se za sebou. Civilisti jdou uprostřed.“

Darreny se na mě zle podíval, ale hned sklapl. Pro mě by byl civilista, i kdyby měl frčky generála.

Nevěděl jsem, co dělat. Pokud nenajdeme druhý východ nebo ovládací mechanismus dveří, dostaneme se odtud jenom těžko. Na Dexteru by se mohli pokusit prorazit vchod některou palubní zbraní, i když jsem o tom pochyboval. Kromě toho, piloti neví, co se stalo. Ani jednoho z nich neznám moc dobře. Mohli by zpanikařit a uletět.

Chodba ústila do kulaté haly s nízkým stropem. Zase tu není nic vidět, všechno prázdné. Strašně by mě zajímalo, k čemu to dřív sloužilo. Taky by mě zajímalo, co jsme to zabili. Vypadalo to odporně. Z místnosti se nedalo pokračovat. Skanerem jsem obhlížel stěny. Předtím nic neukázal, teď by snad mohl...

Znovu se ozval zvuk jako když se zavíraly dveře.

Tentokrát se hýbala celá místnost. Pomalu klesala. Začali jsme se cpát k chodbě. První se tam dostal Pavol. Vyšlehl blesk. Na podlahu dopadla hromada popela a kousků roztaveného plastiku. Z fousatého Rusa zůstaly jenom boty. Proboha.

Místnost klesala dál. Stoupli jsme si zády k sobě a mířili na všechny strany. Za pět let služby jsme měli v jednotce dvě vážnější zranění. Za války to z celého speciálního oddílu o stovce lidí dostalo třináct lidí, z toho tři při havárce auta na kosmodromu. Tady něco zabilo tři mé kamarády během pěti minut.

Má původní teorie, že se ovládnání dveří zkratovalo náhodou a ty příšery jsou místní fauna, dostávala na frak. Někde tady sedí něco nebo někdo, kdo se skvěle baví. Strach ve mě začal přemáhat vztek. Měli jsme raději zůstat u vstupu a snažit se dostat se ven ale vztek, že nám zabyli kamaráda, nás zaslepil.

Klesání se zastavilo. Nalevo ode mě se začala stěna rozestupovat. Zasáhlo ji několik výstřelů. Zbytečně. Za otvorem byl labyrint chodeb. Prázdných.

Procházeli jsme chodbami snad hodinu, nevím, ztratil jsem pojem o čase. Nerad na to vzpomínám. Moje paměť, jinak docela přesná, v sebeobraně některé pasáže dost zamlžila. Nakonec nás zůstalo pět. Dana, Divoký Izák, Mike, seržant Rynij a já.

Ostatní byli mrtví. Jednou to byl padající kvádr, který se z ničeho nic uvolnil ze stropu. Jindy chodbou

18 Pyramida Strachu

proletěl plamen, který všechno spálil. Jeden takový zášleh upálil Darrenyho od podrážek ke krku. Na obličejí oddělené hlavy zamrzl nevěřící výraz. No aspoň se nemusím bát, že by si na mně nějak stěžoval.

Všude bylo živo. Nechutně živo. Zastřelili jsme tak dvacet slizounů, stejných jako ten, co roztrhal Pistolníka. Občas jsme narazili na něco podobného kryse. Pak na Toma spadl jeden slizoun ze stropu. Smetl jsem ho pulzním mečem, rozsekal jsem ho prakticky na kousky. Tomovi to ale už nepomohlo. Na Kocourka vystříkla nějaká kyselina, když se otřel o nějaký výstupek. Úplně se rozpustil. Růžový neřád rozpustil i kovovou nábojnici do plasmové pušky, kterou jsem do louže hodil.

Několikrát se nám stalo, že těsně za námi zapadl strop. Chodba za námi najednou končila. Podle mapovače to vypadalo, jakoby nás ten tajemný někdo chtěl zatačit někam na sever. Pochopitelně jsem se snažil jít opačným směrem.

Nebylo to tady tak prázdné jako nahoře. Na stěnách byly často nějaké nepochopitelné obrazy. Vyhýbali jsme se jim po zkušenosti s kyselinou, která rozpustila Kocourka. Dana se trochu vzpamatovala a spolu s Izákem mě přesvědčovali, že nápisy by mohly být klíčem. Zakázal jsem jich dotýkat se. Těžko říct, jestli jsem udělal dobře nebo špatně.

Párkrát jsme objevily kostry, často rozházené po okolí. Bože! Některé z nich měly něco jako zbytky skafandrů nebo kombinéz! Ale lidské nebyly. Měli špatně

proporce a i kosti vypadaly jinak než lidské. Dana vzala pár vzorků, možná se z nich něco dozvíme, pokud se nám zázrakem podaří dostat se z téhle pyramidy hrůzy.

U jedné takové kostry jsem našel něco jako pistoli. Velkou a těžkou, podivně tvarovanou, ale pistoli. Po stisku z ní začaly lítat štěpinky kovu šílenou rychlostí. Jednoho představitele místní fauny, podobnému válci na nožičkách s velkými kusadly, to přemístilo po kouskách na protější zeď. Cizí pistoli jsem zastrčil za opasek, jako poslední šanci, až dojdou náboje. Pokud v ní nějaké zůstaly po tvých „testech“ řekl jsem si.

S náboji to bylo vážně špatné, šly do háje děsně rychle. Mike bral mrtvým jejich, snadno je unesl i s tou váhou gamalaseru. Ale i tak nám zbývalo sotva deset zásobníků. A generátor pro gamalaser byl taky dost vycucaný Naštěstí byla Izákova brokovnice skoro stejně účinná, slizáci zjevně slovo osobní pancíř neznali. A Izák uměl střílet.

Nikdo jsme neviděli, jak to dostal Ryniij. Propadla se pod námi podlaha. Za chvíli jsem se probral, ale Ryniij zmizel. Strop se za námi zase zavřel. Vedla odtud jenom jedna cesta. Vyrázili jsme. Já vpředu, Mike vzadu a Dana s Izákem mezi námi. Byli jsme hotoví, domlácení, unavení, na dně. Divil jsem se, že je Dana ještě na nohou. Izák má v sobě energii šilence, Mike se vyvinul z medvěda narozdíl od nás opičáků a já musím jako velitel jít fyzickou příkladem. Ale naše křehká Ledová Kráska se drží. To je

20 Pyramida Strachu

dobře, nést bychom ji asi nemohli. A když se tak zamyslím, tak ledová zrovna není, už se mi párkrát dostala do ruky a je na dotek velmi...

Skáču dozadu a držím spoušť. Plechový válec, který se vysunul z podlahy snad metr ode mne, vybuchuje. Úlomky plechu se rozlétávají kolem. Nebýt kombinézy, zapíchlo by se do mne kilo železa. Z trosk srší jiskry. Pomalu překračuju plápolající kus válce. Jdeme dál. Dana ječí. Otáčím se a vrhám krátkým mečem, který mi visí na předloktí. Není zamýšlený jako vrhací zbraň, ale... Čepel zasahuje tlustou hadici, která drží Danu za nohu. Zdroj v meči vydává silné bzučení a pere do hadice výboji. Něco chytá i Dana.

Výstřel z laseru odsekává chapadlo u stěny. Krvavý zbytek, opepřený Izákovou brokovnicí, se stále kroutí, ale sevření povolil. Zvedám Danu. Meč nechávám na místě. Zdroj je spálený a bez bleskového napětí na hrotu je meč jen kus zaostřeného železa.

Dana je v bezvědomí, ale podle počítače v kombinéze (musel jsem se podívat na její displej) není vážněji zraněna. Přehazuji si ji přes rameno a vrávorám chodbou dál. Za sebou slyším těžké supění Mika.

Dorazili jsme do místnosti, kde se kříží několik chodeb. Sedli jsme si do prostřed a snažíme se pobrat dech. Napil jsem se džusu a použil nouzovou výstroj – ampulku s povzbuzujícím prostředkem. Trochu to pomohlo. Dana se probrala a začala brečet. Pochopitelná reakce, dívím se, že se nezhroutila dřív. Utěšil jsem ji několika slovy,

sám se ale cítím podobně. Ticho. Bylo tam hnusné ticho, přehlušované jenom naším těžkým dechem.

Tam, kde jsme byli předtím, bylo stále něco slyšet. Kapání, syčení, skřeky toho, co nás honilo. Tady, tady není slyšet vůbec nic.

„Poručíku, myslíte, že se dostanem ven?“ zeptal se Mike.

Rád bych ho uklidnil, ale nemůžu. „Ne.“ odpovídám. Je to beznadějně. Stále jdeme, nevíme kam. Zpátky se dostaneme jenom těžce. Skanery jsou zničené, máme jenom vybavení kombinéz a pár zbraní. Jídlo – nouzové dávky – na pár dní, trochu vody.

„Myslete pozitivně, pánové. My lidi nejsme zrovna měkká rasa. Něco vydržíme, že jo?“ Izákuv pokus by zněl povzbudivě, nebyť toho, že má v hlasu dost vyčerpání pro fotbalový tým po těžkém zápase.

Automaticky zvedám zbraň. Mike je rychlejší. Vějířový paprsek gamalaseru protrhává díru v postavě, stojící v jedné z chodeb. Vypadá to jako obrovská želva. I s doutnajícím krunýřem se plazí dál. Několik výstřelů ji však doráží.

Vstal jsem a přistoupil k mrtvole. Doteď jsem neměl možnost si naše nepřátele pořadně prohlídnout. Zmasakrovaná mrtvola vypadala odporně, ale nebylo na ni nic zvláštního. Čelisti, plné ostrých zubů, se ještě hýbaly. Hlava se rozprskla po zásahu z blízky. Nechtěl jsem riskovat, že mě ta věc chňapne za nohu.

Seděli jsme tak půl hodiny. Kromě želvy se nic

22 Pyramida Strachu

neobjevilo. Namátkou jsme vybrali jednu chodbu. Předemnou se objevil stín. Stiskl jsem spoušť. Nic. Trhnul jsem závěrem.

Přežil jsem, jde se dál. Jenomže materiál pušky už byl namáhaný trochu moc. Netrvalo dlouho a místo výstřelu...

Cvak. Cvak. Vzpurná patrona konečně povolila a vyskočila ven. Namířil jsem těžkou plasmovou puškou a stiskl spoušť. Na poslední chvíli, jsem zkrátka klikař. Ostré zasyčení plasmových střel těsně následovalo zacinkání vylétlých nábojnic. Zbytky toho, co bylo ještě před chvílí sotva metr od mne, se těžce sesuly na zem. Nevím co to bylo, ale teď už se to nedalo poznat. Předtím to připomínalo velkou ještěrku stojící na zadních, se čtyřmi dlouhými končetinami, které se mi málem zatnuly do krku. Teď to nejvíc připomíná hromadu svinstva. Modrozelenýho. Mrkám jedním okem na ukazatel na pušce. Moc nábojů nezbyvá, brzy budou pryč. V kapsách mám ještě několik (dva) zásobníků, ale náboje ubývají neuvěřitelně rychle. No a pak je tu ta emzácká pistole. Přitiskávám k sobě Danu blíž a dál utíkám vlhkou, zeleně osvětlenou chodbou. Za sebou slyším Mika, tvrdě pálí z rotačního laseru a s hlasitými nadávkami cosi krájí na plátky. Izák mu pomáhá se střelbou i nadáváním. Já už nadávat nemůžu, vyschlé ústa mi to nedovolí.

„Miku,“ zachroptím. „Jak si na tom?“

„Přehřívá se mi zdroj. Padejte dál, dokad' vás

kryju!“ strká k nám Izáka, který s nepřičetným výrazem šmátrá po kapsách a hledá náboje.

Tlačím Danu vedle sebe. Zakopává o každý výstupek, sotva se drží na nohou. Nedivím se jí. Sám mám dost, asi brzy padnu. Snažím se pozorovat chodbu, kdykoliv může něco vyskočit z dvířek, které nejsou vidět, kdykoliv může spustit nějaká past, kterých je v tomhle chrámu plno. Zdá se mi, že tady běháme, uskakujeme a střílíme už celé dny. Ale jsou to tak tři hodiny, kdy jsme vystoupili z výsadkového modulu. Emefdé to tak aspoň tvrdí.

Chodba se rozšířila a skončila. Překvapilo mě, že je ve stěně vidět obrys otvoru. Všude jinde byla jen hladká černá stěna.

„Podívejte!“ ukázala Dana na stěnu vedle obrysu. Vysunulo se tam něco jako panel, pokrytý výstupky. Na výstupcích byly nějaké reliéfy, nemohl jsem ale poznat jaké. Všiml jsem si, že v rohu leží další kostra nějakého mimozemšťana. Vypadala stejně.

Za mnou se ozval nějaký zvuk. Otočil jsem se. Asi pět metrů od nás se chodba uzavřela. Ze stěny se začaly vysunovat nějaké tyčky. Vypadaly pěkně ostře. Už vím, na co skončil majitel kostry v rohu. Zkusil jsem vystřelit. Zdálo se, že výstřel zpomalil růst? Ne!

„Zkuste něco s tím panelem!“ křikl jsem na Danu. Zpozorovala vysunující se tyče a vykřikla. Pak se ovládla a začala si prohlížet panel. Izák už byl u něj. Vypadalo to špatně. Tyče vyrůstaly hustě vedle sebe, stěna vypadala

24 Pyramida Strachu

jako obrovský jehelníček. Poplácácal jsem Mika po rameni. Zašklebil se. Já měl chuť jít se vyzvracet.

„Mám to! Je to nějaký inteligenční test!“ vykřikla radostně Dana. Něco stiskla a dveře za námi se začaly rozevírat. Nejraději bych jí políbil. Taky to udělám, slíbil jsem si.

S pohybem dveří se zastavil pohyb tyčí. Zasunuly se rychle zpátky. Otvor však zůstal zavřený. Vešli jsme do otevřených dveří.

Potkali jsme několik podobných překážek. Jednou se šifrovací dvojka spletla a naše odyssea málem skončila. Na poslední chvíli, zase na poslední chvíli, už nejspíš v křeči, Izák přehmátl a správně. Pro něj bylo pozdě, my žili. Škoda, škoda, měl jsem toho blázna rád.

Vůbec se mi to nelíbilo. Měl jsem pocit, že jde o nějakou hru, do které jsme se nechťíc dostali. Možná tohle bylo dříve nějaké rekreační středisko, kde si mimozemšťani navzájem dokazovali, jak jsou dobří (tahle teorie mi jen tak šlehla hlavou, ale hned jsem ji zas vystrnadil). Já toužil po tom, abych se dostal ven.

O chvíli později nastává peklo. Závěr plasmové pušky se definitivně zasekl. Zásah puškou do ksichtu jednoho ještěrkáče odradil, ale jen na chvíli. Objímá mě všemi čtyřmi smrdutými tlapami a chystá se k láskyplnému polibku. Dana, stojící za mnou, vytrhává z opasku miniaturní pistoli. Hlava ještěra sebou škube a na můj obliček dopadá proud zelené krve. Rukou v

rukavici si vztekle otírám obličej a vytahuji pistoli. Tu mimozemšťanskou. Do těla jiného poskakujícího zvířátka se zasekují kovové štěpinky a trhají ho na kousky. Snažím se nevnímat hnusný smrad. Doufám, že ta pistole má dost nábojů, jinak jsem v pytli. Vedle mě stojí Mike a pálí z pistole. Laser se asi spálil?

Stojíme v kruhové hale a ze všech stran se na nás něco valí. Z jednoho otvoru vyklouzla cihlově rudá chobotnice, pravděpodobná příbuzná majitelky chapadla, které chytlo Danu za nohu.

Házím jeden z posledních tepelných granátů. Chobotnice se snaží vyplazit z centra spalujícího žáru, ale nestihne to. Trochu se to tu uklidňuje. Krvácím z čela, asi mě škrábla nějaká štěpina. Koutkem oka vidím Mika. Je celý od krve, naštěstí ne svojí, pokud si nenechal vyměnit krev za zelenohnědou. Vidím, že má roztrhnutý rukáv kombinézy.

Čas změnit taktiku. Výbuch granátu totiž odhalil jednu z „vyskakovacích místností“ dřív, než z nich něco vyskočí. Atak! V místnůstce nikdo není, zato tam je tunýlek, který vede někam v dál. Proklouzáváme a jdeme. Celou minutu nic neútočí!

Na konci tunýlku kopu zbytečkem síly pravou nohou do stěny před sebou. Nemůže to být tak silné, jinak by to ti slizáčci tak snadno neprotrhávali... Teorie se ukázala pravdivou a my jsme v osmiúhelníkové místnosti s nějakým šmédem uprostřed.

Dana něco říká. Nerozumím jí. Otáčí mnou a

26 Pyramida Strachu

ukazuje doprostřed místnosti. Nevidím nijak zvlášť dobře. Krev mi natekla do očí a nějaká ulpěla i na vnitřní straně displeje. To něco se po zaostření ukazuje jako něco, co připomíná pohanský oltář křížený s elektronkovým počítačem. Dana se mi vytrhla a běží k podstavci. Něco vytahuje a mává tím nad hlavou.

Slabá světla, která doteď slabě zářila ze stropu, pohasínají a nakonec mizí úplně. Zkousím přepnout Multi Funkční Displej na infra vidění. Měl se přepnout sám, sakra. No, už jede. Před sebou vidím Mika, taky má temný displej přes oči. Na studeném kamenném podkladu přímo září. Ale Dana není nikde vidět. Něco mě sráží na zem. Snažím se osvobodit. Vrážím bojový nůž za sebe, do těžké masy, která mi leží na zádech. Nechápu, jak je možné, že ještě žiju. Nebo už jsem mrtvý?

Světla se zase rozsvicují, teď mnohem slaběji. Shazuji ze sebe vykuchanou mrtvolu. Těžce vstávám. Po zádech mi stéká pramínek nějaké tekutiny. Asi krev. Vidím Danu. Leží na podlaze vedle podstavce. V ruce stále svírá nějakou kostku. Ale sakra, má krev na obličejí. S úzkostí ji zvedám. Sténá a něco mumlá. Klekám si k ní.

„Po...počítač....“ vydechla. Nechápu ji. Mává rukou k podstavci. Znovu omdlívá. Pokládám ji na zem. Volám Mika, neozývá se. Přistupuji k podstavci. Velké tlačítko vedle otvoru, který odpovídá velikosti kostky. Cvak, sakra, co jiného. S tichým zabzučením se odsouvá nějaká deska na přední stěně.

Uvnitř jsou nějaké lesklé válce, jakoby diamantové.

Občas v nich problikává světlo. Počítač! Tohle ovládá celou tuhle pyramidu. Strčil jsem do otvoru malý balíček, jeden z těch, co má každý správný mariňák plné kapsy. Plastik, trhavina s dálkovým ovládáním. Celkem účinná.

Odstoupil jsem od podstavce. Uslyšel jsem zachroptění. Koušek ode mne se zvedá Mike.

„Tak co, stará vojno?“ ptám se ho tiše.

„Bylo líp. Co ona?“

„Omdlela. Miku. Tam...“ ukazují k počítači.

„Co je to?“ ptá se Mike a nervózně se rozhlíží po okolí.

„Nějaký stroj. Dana řekla, že je to počítač.“

Mike pochopil: „Zničíme ho!“

„Už jsem tam dal nálož.“

Zvedáme Danu a odnášíme ji dál. Chystám se stisknout ovladač... Prudký záchvěv země mě srazil na zem. Naproti je ještěrkáč. Vypadá, jako kdyby dělal taneční kreace. Huh?

Další otřes. Znovu padám na zem. Podvědomě stiskám tlačítko. Výbuch je kapku silnější, než by člověk čekal od desetidekového balíčku C8, vhodného tak na otvírání zamčených dveří. Proti mně letí stěna. Nebo to letím já proti ní? Proč bych sakra lítal... Zmatené myšlenky přerušuje čelní střet s řečenou stěnou a já konečně ztratil vědomí.

„Poručíku, kde jste? Ohlašte se a zapněte lokátor. „

Tlumené zvuky, vycházející s přilby, mne probraly. Zvedl jsem se do sedu. Všude kolem je tma. Přilba jsem

28 Pyramida Strachu

ztratil, asi se uvolnil popruh. Hlava mě brněla jako po opici, asi mi na ni něco spadlo. Na noze jsem cítil nějakou zátěž. Tápal jsem kolem, až jsem nahmátl přílbu. Narazil jsem si ji na hlavu a spustil tlačítko komu. Vydal jsem ze sebe nějaký zvuk. Řeči se to nepodobalo.

„Mám vás. Jste to vy, Mallere? Tady Johnny z Dextera. Jdem si pro vás.“

„Ne...“ zachroptím. Nedostali by se k nám.

„V pyramidě je díra jako vrata. Nikde ani stopa života. Kolik vás je?“

„Tři.“ Už jsem se vzpamatoval. Displej byl prasklý, ale dal se použít. Šťěstí. Ani senzory na přílbě se nerozdrtily. Přepnul jsem na infra. Na noze mi ležel balvan, chladná temná hmota. Odstrčil jsem ho a zkusmo napnul svaly na noze. Kostí se zdály v pořádku. Opatrně jsem vstal. Z kapsy jsem vylovil další ampulku s povzbuzujícím prostředkem a přitiskl si jí ke krku. Už jsem jich dneska spotřeboval dost na slušnou odvykací kúru.

Horší bylo, že jsem neměl žádné zbraně, kromě bodců na rukavici a bojového nože. I miniaturní pistoli na střelný prach v kotníkovém pouzdře jsem někde ztratil. Snažil jsem se najít Mika a Danu. Mike ležel kousek vedle mne. Potřásl jsem s ním. Probral se.

„Dexter prorazil stěnu. John jde sem.“

„S..kvělé. Au!“

„Co je ti?“ zeptal jsem se ho z úzkostí.

„Noha je v hajzlu. Něco mi na ní spadlo.“

„Vydrž. Najdu Danu.“

Ležela pod mrtvolou ještěra. Červ měl hlavu rozdrcenou balvanem. Až teď jsem si uvědomil, že musel povolit strop. Podíval jsem se nahoru, ale s infra jsem neviděl nic.

Zvedl jsem Danu. Lépe řečeno spadl jsem na ní. Další, poslední ampulka mě přesvědčila, že ležet a čekat na Smrťáka s kosou není dobrý nápad. Vzmužil jsem se a odnesl ji k Mikovi. Dýchala, za chvíli se probere.

„Johne? Kde jsi?“ blekotal jsem do mikrofonu.

„Všechno oukej, Mallere. Stěny jsou tu zborčené a všude je plno odpornejch mrtvol. Co vy?“

„Zatím klid. Ale dej si bacha. Předtím to vypadalo podobně a jak to dopadlo, tak to dopadlo.“

„Kdo přežil?“

Jedna, dvě, tři „Leingerová, Mike Rufford a já.“ Sakra já z těch drog blbnu.

„Ostatní?“

„Tak různě. Většinou z nich moc nezůstalo.“ Mělo by mi být na nic kvůli ztrátě přátel. Ale ze zranění a šoku je mi mnohem hůř, i když fet dělá co může. Na sebeobviňování bude času dost.

„Jsem kousek nad váma. Vidíte světlo?“ přerušil pilot John moje myšlenky.

Rozhlédl jsem se a zpozoroval slabý paprsek nad sebou.

„Něco vidím. Dej pozor, je to tu samá díra.“

„Počkej chvíli, upevním lano.“

Už jsem viděl světlo jasně. Za chvíli začal John

30 Pyramida Strachu

spouštět malým navijákem lano s připevněným reflektorem. Sklopil jsem displej a sundal reflektor. Na konec lana jsem karabinou připevnil Danu. Ze ztuhlých prstů jsem jí jemně vyndal kovovou kostku a schoval ji do kapsy.

„Vytáhni ji, Johnny.“

Potom jsem zpevnil Mikovi zlomenou levou nohu a John ho vytáhl nahoru. Nakonec jsem vystoupil já. Bože, mě bylo blbě.

„Ahoj kluci, jak se vede,“ pozdravil jsem vesele Johna a strojníka Zeda. Povzbuzovávky zase chvilku fungovaly.

„No nazdar.“ Asi jsem vypadal

„Vypadnem odtud, Johne. Podpírejte Mika, já vezmu Leingerovou.“ Cítil jsem se na to.

„Ha ha. A kdo ponese tebe?“

Pochytali jsme se nějak do hromady, Zed vzal bezvědomou Danu do náruče a vyrazili jsme.

„Co se dělo u vás, Johne?“ Chtěl jsem se to dozvědět, než padnu.

„No nevím jak tady, ale u nás to nebyla žádná sranda. Pár sekund po tom, co jste se ztratili z rádia, jsme na skanu objevili nějakou letící věc, vyrazila odněkud z té blbě pyramidy. A pak bouchl modul. Blesklo mi hlavou, že si to ta věc asi brzy zopakuje, tak jsem nahodil štíty. Nestačily vylézt úplně, ale trochu tu šupu odstínili. Ta malá potvora na nás vypálila nějakou mizernou raketu. No ale k její směle chytla pecku z plazmového děla a vypálila se. I přes ty mizerné štíty se podělalo pár věcí.

Vyletělo pár systémů a než jsme se zrychtovali, už jsme měli na krku čtyři takové srandičky. Jsou to vážně hezký hračky, ale dali jsme jim na hubu. No ale my jsme se taky nevyhnuli pár pořádnějším škrábancům. Zprovoznili jsme tu kocábku sotva před půlhodinou. Nemohli jsme se vás dovolat. Skanerem jsme zjistili, že zmizel otvor, kterým jste tam vlezli. Napálili jsme pár ran z plazmových děl do stěny, ale bylo to, jako kdybychom plivli. Sam potom vypálil protonový torpédo. Udělalo vyhloubeninu ve stěně, jinak nic. Byli jsme podělaní strachy, že nám to vrátí, ale nic se nedělo. Než jsme ale stačili vymyslet nějakou fintu, celá ta věc se zatřásla, a pak se začala pomalu rozsyávat. Škrábanec po torpédu se rozšiřoval, až spadl celý bok. Ještě teďka se to pomalu rozpadává, jako by najednou celá struktura šla do háje. Všechno se tu hrouť. No a jak to bylo s váma?“

„Radši se ani neptej. Možná bude něco na záznamech z přílby. Né že bych je chtěl vidět.“

Za necelou půlhodinu už jsme se cpali do lodi. Hromada šutrů, ve které jsem prožil nejbáječnější hodiny svého života, se za námi tiše hroutila. To mi připadlo jako výborný nápad, tak jsem se zhroutil taky.

Spalo se mi tak dobře, že jsem ani nechtěl vstávat. Ale pak jsem si řekl, že v posteli je sice fajn, ale samotný se v ní docela nudím, tak jsem jenom pro legraci začal vnímat okolí kolem sebe. Zároveň s vědomím kapáku v levé ruce

32 Pyramida Strachu

a indukčních senzorů na hlavě jsem si vzpomněl, co bylo před tím, než jsem si hodil šlofíka. A sakra.

„Už vás nebaví spát, poručíku?“ ozval se docela příjemný hlas. Blik, hned jsem si vzpomněl na majitelku a přesvědčil oční víčka, že příkaz otevřít znamená, že se otevrou. Pár mrknutí a už jsem viděl.

Jak se dalo čekat, ležel jsem v lékařské kóji na našem skvělém křížníku. Jenomže u panelu, na kterém se nastavuje, co všechno chudák nemocný dostane do krve) naseděl palubní doktor (druhé zaměstnání – kuchař) téhle kocábky, ale někdo úplně jiný.

Měla sestřihnuté vlasy, ale vypadala o to líp. Podepřel jsem se loktem a zkusmo pohnul jazykem. Fungoval.

„Jak dlouho se tady válím?“ zeptal jsem se. Hlas mi pracoval bez problémů.

„Třetí den.“

Sakra, tak dlouho? „Co mi je? Kromě ďábelského hladu.“

„Teď už by vám nemělo být nic. Až na ten hlad,“ usmála se. „Máte vyměněnou krev a všechny drobná zranění jsou zhojená, i když vám zůstane pár jizev.“

„Krev? Proč?“

„Otrava. Některé z těch věcí byli jedovaté. V menší dávce jsme to měli všichni tři, ale u vás to bylo největší. A ty stimulanty tomu taky moc nepomohly.“

„Mike?“

„Je v pořádku. Stejně jako mě mu stačil jeden den na zotavení. S vámi to bylo trochu horší.“

„Pořád lepší než s ... ostatními.“

Polkla. „Ano, přišli jsme o spoustu lidí,“ skousla si rty. Když jsem si uvědomil, o kolik, měl jsem chuť někoho praštit.

„Co to vlastně bylo za mizernou stavbu? Zjistili jste něco?“ zeptal jsem se.

„Jsme na cestě zpátky, odstartovali jsme okamžitě. Jediné, co máme, je ta kostka z centrálního počítače...“

„Takže to byl počítač,“ přerušil jsem ji.

„Ano. Prozkoumala jsem tu kostku, dala by se přirovnat k našim paměťovým krystalům. Podařilo se nám dostat se k datům, teď je zkoumají specialisti na dekódování. Máme poměrně jasnou představu, co to vlastně bylo.“

„Co?“

„Zábavní park. Dům hrůzy, dalo by se říct.“

„COŽE?“

„Přesně tak.“

„Ale sakra...“ vzpomínám si na myšlenku, která mi bleskla hlavou. Hra, je to jako nějaká hra...

„Něco jako naše virtuální herny. Až na to, že mi používáme projekce a oni používali bioroboty. Vše ovládané počítačem. Největší zábavní středisko ve vesmíru,“ její hlas zněl hořce.

„Ale v hernách sakra lidi nepřicházejí o život!“

„Ne, ale v některých se dříve používaly elektrošoky.“

„Je rozdíl mezi elektrošokem a roztrháním na kusy!!!“

„Ano. Pro nás.“

34 Pyramida Strachu

„Jak může sakra někdo dobrovolně vlézt do něčeho takového?“

„Touha po vzrušení, dobrodružství? Stačí si vzpomenout, jaké pitomosti dělají lidi, když se nudí. Víc se dozvíme, až se podaří rozšifrovat celý program na kostce. No ale teď si zase klidně lehněte, donesu vám něco k jídlu.“

Zarazil jsem hlavu do polštářů a zavřel oči. Přišel jsem o celou jednotku v pitomý počítačový herně. To není zrovna něco, na co by byl člověk pyšný.